

нѣмаше ни преглѣждания, ни учения, ни стражарници. Командантинътъ,—ако му дойдеше понѣкогашъ воля,—учеше солдатите, но никакъ не можеше да ги научи до толкова, щото тие да познаватъ сами, коя е дѣсна-та имъ страна и коя имъ е лѣвата. Швабринъ имаше нѣколко французски книги. Азъ захванахъ да ги чета и въ мене са пробуди литературно чувство. Утренята азъ четѣхъ и правѣхъ опити да превождамъ, а понѣкогашъ са старахъ да пиша даже и стихове. Обѣдвахъ като рѣчи сѣкога у капетанинътъ, дѣто и прекарвахъ останалото време на денътъ. Тамъ понѣкогашъ дохождаше вечеръ отецъ Герасимъ съ жената си Акулина Памфиловна, която разнасяше сичките новини по околността. Съ Алексѣя Ивановича Швабрина азъ са виждахъ сѣки день, ако неговиятъ разговоръ и да ставаше за мене отъ часъ на часъ по-несносенъ. Постоянните му подигравки съ семейството на командантинътъ сжвѣсѣ ми са не харесваха, а особено острите му забѣлѣжки за Мария Ивановна. Друго общество въ крѣпостъта нѣмаше; но азъ и не желахъ да го имамъ.

Ако и да са предсказваше, но башкирците са не бунтуваха. Около нашата крѣпостъ царуваше мъртва тишина. Тая тишина бѣше прекъснатата съ междуособие, което пламна изведнашъ.

Азъ ви казахъ вече, че са занимавахъ съ литературата. Моите опити за тогавашното време бѣха твърде добри, и Александръ Петровичъ Сумароковъ, нѣколко години послѣ това, ги похвали твърде искрено. Веднашъ ми са удаде да напиша пѣсенчица, отъ която останахъ и самъ доволенъ. Познато е, че сжчинителите,—ушъ че искатъ сжвѣти,—понѣкогашъ търсатъ благо-склонни слушатели. И така, като преписахъ пѣсенчицата си, азъ отидохъ при Швабрина, който единъ въ си-